

БОЙКІВЩИНА

Видання Турківської районної ради

НАРОДНИЙ ЧАСОПИС ТУРКІВЩИНИ

№52 (1348) СУБОТА,**20 грудня 2014 року**Слава героям!

ДО РІДНИХ – НА КОРОТКИЙ ВІДПОЧИНOK днями прибув воїн-десантник Тарас Пікуліцький

Приємно й радісно, коли українські воїни повертаються із зони АТО здоровими й неушкодженими. І боляче дізнається про важкі поранення бійців, водночас бачити разючі соціальні контрасти: війна на сході України, де гинуть люди, та веселе – з п'янками та гулянками, безтурботне, без жалю й співчуття, життя тут, на мирній території, зокрема й у нас, на Турківщині. Смуток в очах бійців та їхніх рідних, які щодня переживають великі душевні болі, та радість, підігріта горілкою чи «травкою» багатьох молодих людей, аж ніяк не є співставимими. Важко зрозуміти, як таке може бути?

Подібні міркування щораз спливають на думку, коли спілкуєшся з героями-патріотами, нашими земляками, що повертаються в коротко-термінові відпустки, щоб побачитися з рідними, чи на ротацію. Мало не щодня вони заглядають в очі смерті, бачать кров та муки своїх бойових побратимів. А тому з особливим відчуттям розповідають про жахіття війни, які зазвичай нам, мирним людям, тут важко навіть уявити.

У понеділок, 15 грудня, в 10-денну відпустку повернувся ще один наш герой, боєць 80-ї аеромобільної бригади, який уже 4 місяці, у складі мінометного підрозділу, бере участь у бойових діях на Луганщині, житель с. Лімна Тарас Пікуліцький. На військову службу він пішов у час третьої хвилі мобілізації. Спершу – нетривалий вишкіл у навчальному підрозділі, і згодом – відправка у зону АТО. Зрештою, якихось тривалих на-

вчань йому й не потрібно було, адже добре навики по-відження зі стрілецькою зброяєю, ази військової тактики засвоїв ще під час про-

ом його односельцям, передалися, як кажуть, з молоком матері.

На залізничному вокзалі м. Турка воїна-героя, з квітами та подарунком, зустрічали перший заступник голови Турківської РДА Володимир Баган, начальник відділу культури та туризму РДА Володимир Кузьмин (на фото). Після щирих привітань та короткого спілкування з представниками

ходження строкової служби. А високе почуття патріотизму та відповідальності перед державою, як і багатьо-

влади, Тарас поїхав у рідне село, де його з нетерпінням чекали рідні та друзі.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

До нас їдуть гости

Схід і захід – разом!

Вже багато років на Різдвяні свята до нас на Турківщину приїжджають учнівські делегації зі східних і південних областей України. Їх приймали батьки наших учнів у своїй сім'ї, і діти разом святкували Різдво і ознайомлювалися зі звичаями нашого краю. Так зокрема гостинним був їх відпочинок у Жукотині, Лімні, Вовчому, Ільниці, Розлучі, Лосинці, Борині, Нижньому Висоцьку, Комарниках. Тепер на сході нашої держави – війна.

І все ж, незважаючи на це, до нас знову виявили бажання приїхати на Різдво учні смт. Білокуракине Луганської області,

у кількості 33 школярів, а саме: 4 хлопці і 4 дівчини – 11 клас, 5 хлопців і 7 дівчат – 10 клас, 2 хлопці і 5 дівчат – 9 клас, 1 хлопець і 1 дівчина – 8 клас, 1 хлопець і 2 дівчини – 7 клас, 1 дівчина – 6 клас – у супроводі трьох керівників – жінок, віком 25, 48, 58 років – працівників Білокуракінського відділу освіти. Але для того, щоби всі вони були разом, для кращої організації їхнього дозвілля, відділ освіти просить зголоситися тих жителів м. Турка або навколоїшніх сіл, хто би міг приняти цих школярів у своїй сім'ї на три Різдвяні дні, з 6 по 9 січня – по одному, двох чи трьох дітей, щоб вони разом з нами відсвяткували Різдвяні свята.

Телефони для довідок:

3-27-16, 3-25-87,

моб. (097) 672-48-91 або (099) 544-63-97.

Дякуємо за розуміння.

Богдан МАКАРИШИН,
головний спеціаліст відділу освіти Турківської РДА.

21 грудня – День міліції

ВАЖЛИВІ НАЙМЕНШІ ДЕТАЛІ

Українці ще довго пам'ятатимуть події річної давності на київському Майдані, де тодішня злочинна влада, використовуючи міліцію, чинила безчинства, що привели до загибелі більше 100 патріотів, учасників Революції Гідності, чимало майданівців зазнали поранень. Зрозуміло, що в цій ситуації авторитетом міліції значно похитнувся.

Але й попри це міліція, зазнаючи критики, часто під контролем громадськості, виконує функції із забезпечення правопорядку, намагаючись відновити довіру. І коли бачимо проблеми, пов'язані з порушенням громадського порядку чи з вчиненням насильства, звертаємося саме до неї. І перше спілкування під час звернення громадянин має з працівниками штабу райвідділу, де приймають і відповідно реагують на всі заяви та звернення. Цей підрозділ є найменш публічним в міліцейській структурі, хоча робота його надзвичайно відповідальна. Досить часто від рішення, прийнятого оперативним черговим, залежить не лише подальший результат справи, а й навіть людські долі. А тому, зазвичай, тут працюють міліціонери, з величним професійним та життєвим досвідом.

У Турківському райвідділі, окрім самого начальника штабу, майора Юрія Турянського, в підрозділі є 4 оперативні чергові, стільки ж – помічників чергового та три міліціонери-водії. Впродовж багатьох років колектив добре нападодив координаційну роботу служб райвідділу, взаємодію між ними та керівництво. Взагалі, вся інформація, що надходить у райвідділ, проходить через чергову частину, а рішення, що приймає оперативний черговий, має бути правильним і виваженим. Хоча й трапляються різні випадки, які іноді й не задовольняють очікування громадян.

Особливо чітка взаємодія штабу з відділенням дільничних інспекторів. Про це розповіла виконувач обов'язків начальника відділення, капітан Ірина Дорош. А серед найкращих у штабі,каже Юрій Турянський, – помічник начальника відділу – оперативний черговий, капітан Василь Іршак, помічники чергового – старшина Іван Черчович та прaporщик Роман Козловський, міліціонери –водії Мар'ян Матківський, Віктор Тейgel, Володимир Годованець.

Слід відзначити, що з кожним роком, навіть із впровадженням нових інформаційно-комунікативних технологій, навантаження на міліціонерів штабу стає все більшим. Якщо 10 років тому чергова частина приймала їх, відповідно, реагувала на 700-800 різних повідомлень та звернень в рік, то зараз їх 3 з половиною тисячі, і навіть більше. І за всіма ними стоять людські долі, болі й тривоги. З огляду на це, оперативні чергові та їх помічники, окрім чисто професійних міліцейських навиків та вмінь, мусять володіти психологічними та дипломатичними.

Готуючи цю публікацію до професійного свята, дізнався, що щойно двоє працівників райвідділу – начальник відділення дільничних інспекторів, майор Володимир Сенишак та дільничний інспектор, підполковник Михайло Кричківський – повернулися із зони АТО, де забезпечували громадський порядок в м. Маріуполь. А вже в січні туди відправляться 5 турківських правоохоронців, у складі зведеного міліцейського загону Львівщини, який очолить начальник Турківського райвідділу, підполковник Андрій Кумечко. Кожен наступний місяць в зоні АТО, разом з колегами з інших районів, будуть задіяні по 2 правоохоронці з нашого району.

Напередодні Дня міліції в актовому залі Турківського райвідділу відбулися урочисті збори особового складу, в яких взяли участь, привітали правоохоронців й нагородили найкращих почесними грамотами, подяками та подарунками керівники райдержадміністрації, районної та міської рад.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

На фото: начальник штабу райвідділу міліції Юрій Турянський та виконувач обов'язків начальника відділення дільничних інспекторів Ірина Дорош.

Вітаємо

Щиро сердечно вітаємо жительку с. Комарники – Ганну Василівну Марчишак з днем Ангела і з днем народження, яке вона буде святкувати 22 грудня, а також з наступаючим Новим, 2015, роком та Різдвом Христовим.

Бажаємо, щоб сонце і мир панували в родині, щоб щастя всміхалось при кожній годині.

Нехай обминають Тебе болі й тривоги,

Хай стелиться довга життєва дорога.

Хай легко працюється, добре живеться,

Все зможеться, можеться і удається.

Хай Мати Божа скрізь охороняє,

В душі панує мир і доброта.

Ісус Христос здоров'я посилає

На многій і благій літі.

З повагою – сім'я Цукановичів.

Благодійність

ГРОМАДА ДОПОМОГЛА ЗЕМЛЯКУ

Жителі с. Красне, дізнавшись про те, що їхній земляк Роман Білинський, колишній учень місцевої школи, який, беручи участь у зоні антитерористичної операції на сході України, дістив тяжке поранення, зразу ж вирішили допомогти йому.

Церковна громада і всі небайдужі жителі села стали активно збирати кошти на лікування Романа та на придбання медикаментів для цих цілей. На потреби воїну від односельців було передано 3200 гривень.

Наш кор.

Є така проблема

ЯКЩО НЕМАЄ ДЕ ПРИХИЛИТИ ГОЛОВУ

Приходить старість, а вона жорстока,
Ні згадки вже про броду та красу.
Уже сама біжить слюза із ока
І сил нема утерти ту слезу...

Старіють наші близькі, рідні, знайомі і незнайомі люди. Старенькі є практично у кожній родині. Люди старіють постійно, завжди і всюди. Ми всі – спостерігачі і учасники цього безперервного процесу. У когось є щаслива старість, хоча це більш образне поняття, бо на старості літ завжди важко, а хтось наспаки: у старості дуже нещасний – постійно хворіє (а хвороби і старість нерозривно поє'язані між собою) та одинокий. І це, вочевидь, найстрашніше: коли немає, як казали в давнину, де прихилити голову, немає з ким порадитись, немає на кого понадіятись. Саме таким одиноким, похилого віку людям, має бути взаєморозуміння і співчуття від молодшого покоління і допомога, в першу чергу, від держави.

Під кінець цього року, премна звітка облетіла й наш район: на пленарному засіданні ХХIV сесії Турківської районної ради VI скликання депутати вирішили колишнє приміщення терапевтичного відділення Турківської КЦРЛ передати Турківському районному територіальному центру соціального обслуговування з тим, щоб відкрити на місці терапії стаціонарне відділення з паліативною та хоспісною опікою для постійного або тимчасового проживання одиноких, непрацездатних громадян, іншими словами – будинок для пристаріліх.

Наразі одинокі хворі, які не мають родини, знаходяться притулок у палахах Лімнянської дільничної лікарні. Суто з етичних і християнських переконань – не викинути ж цих людей на поталу вулиці, та ще у холодну пору року. За словами завідувача Лімнянської дільничної лікарні Алевтини Зинич, на даний час тут знаходитьться 6 таких хворих.

– Це люди з Турки, Лімни, Жукотина, Малої Волосянки, у них немає сім'ї, близької родини, а якщо є рідні, то дуже далеко або ж відмовляються опікуватися старенькими, – каже Алевтина Василівна. – Попросилися до нас хто на кілька тижнів, а хто – на місяць, а проживають уже по 2-3 місяці. До

того ж, цих людей стороняється, і через їх перебування тут не хочуть лягати на лікування в лікарню інші терапевтичні хворі. Щоправда, необ-

день-два полікуватися і пішов додому, а для одиноких осіб похилого віку мають бути створені умови, наближені до домашніх. До речі, питання створення притулку для одиноких і пристарілих людей розглядали ще за часів керівництва Турківською РДА Олегом Барашом – більше десяти років тому. Спочатку планували зорганізувати такий будинок в Ільнику, потім зупинилися на колишньому приміщені Лімнянського колгоспного дитячого садка. З цього приводу навіть двічі збиралася у Лімні схід села. І лише

лиki кошти, але ж свого часу колишню терапію також переобладнали під районний центр зайнятості, і вийшло зовсім непогано. Безумовно, що проблема є, але я наділюся, що ця добра справа не зависне у повітрі.

На Львівщині є чимало будинків-інтернатів для пристарілих – зокрема й недалеко від нас – на Старосамбірщині, чи на Дрогобиччині. Але жителям з Турківщини дуже важко адаптуватися до їхніх умов. Не всі там хочуть бути. А тут, на місці, людина матиме можливість, написавши заяву, поїхати на вихідні чи на свята до родини. Перевага буде ще й в тому, що будинок розміщений майже в центрі Турки, а це значно полегшить проблему з доїздом. Та й тут стари, одинокі, немічні люди матимуть можливість перевічувати цілодобово, на повному державному утриманні, вони будуть забезпеченні харчуванням, одягом, окремими кімнатами на 2-3 ліжкомісця, для них будуть створені усі належні побутові умови, а також кімнати для відпочинку. Можливо навіть працюватиме цілодобовий медичний пост. На нинішній час, здебільшого у великих містах, діє ще одна форма надання соціальної послуги – садочки для старих. Коли рідні мають можливість на цілий день, або ж на деякий час, поки вони відсутні (на роботі чи відлучені в якихось інших невідкладних справах), залишити в такому садочку людину, яка потребує постійного нагляду, наприклад, хворого на склероз. Володимир Іванович розглядає, якщо уже буде функціонувати будинок для пристарілих, можливість втілення й цієї ідеї.

Отож, попереду велика праця – розробляти проектно-кошторисну документацію, шукати кошти і приступати до ремонтних робіт. А районна влада, як запевнив автора статті перший заступник голови РДА Володимир Баган, всіляко сприятиме й допомагатиме в реалізації даного задуму з тим, аби й на Турківщині одинокі старенькі люди не відчували себе самотніми.

Ольга ТАРАСЕНКО.

хідних умов для постійного проживання такої категорії осіб у нас нема, але хоча мають вони дах над головою та щось попоїсти. Але довго тривати так не може. Тому питання створення в районі спеціального будинку чи притулку для одиноких пристарілих необхідно вирішувати якнайшвидше.

– Дійсно, поселяти таких людей в лікарнях – не вихід із ситуації, – підтверджує думку лікаря Алевтини Зинич начальник Турківського районного територіального центру соціального обслуговування Володимир Данчишак. – Інша справа, коли пацієнт прийшов на тиж-

тепер прийнято рішення про передачу приміщення колишньої терапії під стаціонарне відділення з паліативною та хоспісною опікою для постійного або тимчасового проживання одиноких непрацездатних громадян, розраховане на 25 ліжкомісць. Це є дуже важливе рішення: по-перше, збережемо уже існуюче приміщення, по-друге, створимо нові робочі місця і, врешті-решт, вирішимо одне з назрілих гострих соціальних питань. Багато хто не вірить в це, бо ж в реконструкцію приміщення потрібно вкласти дуже ве-

Приємні новини

ХЛОПЦІ МАТИМУТЬ ВЛАСНУ ОСЕЛЮ

«Бойківщина» уже повідомляла, що на Турківщині упродовж двох років діє районна програма забезпечення соціальним житлом дітей – сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, та осіб з іх числа, розрахована на 2013 – 2015 роки. На її реалізацію залучають кошти як з обласного, так і з районного бюджету. Нещодавно для нашого району на ці цілі обласна рада виділила 100 тисяч гривень. До них доплюсували ще 40 тисяч гривень, виділених із місцевого бюджету. І в такий спосіб у с. Вовче було придбано індивідуальний жилий будинок для дітей, позбавлених батьківського піклування – Михайла та Дениса Луцків.

З нагоди передачі дітям ключів від будинку, 18 грудня у Вовчому пройшли урочистості, участь у яких взяли представники місцевої, районної та обласної влад.

Першою взяла слово начальник служби у справах дітей РДА, вона же – ведуча масового заходу – Ірина Стебівка. Ірина Ільківна щиро привітала усіх із досягненням бажаної мети – придбанням будинку для двох братів – та нагадала молодим господарям, щоб ніколи не забували тих, хто посприяв їм у цьому.

– Для нас важливо, – сказав, звертаючись до хлопців, голова бюджетної комісії обласної ради Ярослав Качмарик, – аби поріг цієї хати став для Вас рідним, отчим порогом.

Живіть в цьому домі в мірі, в злагоді, в любові. Прислухайтесь завжди до думки громади, вчіться у неї і жити, і господарювати. І зробіть все можливе, аби оселя Ваша була завжди зразковою, а сад довкола неї родив довго і щедро.

Затим Ярослав Дмитрович вручив Михайліві та Денису символічний ключ від придбаного для них будинку та подарунки з нагоди дня Святого Миколая від імені обласної ради.

Щиро привітали хлопців і Володимир Лис – начальник служби у справах дітей ОДА, Василь Гакавчин – голова Турківської РДА, Василь Бурич – Вовченський сільський голова, настільник місцевої УГКЦ о. Михайло. Вони теж подарували господарям дому потрібні речі та солодощі від Святого Миколая.

Перерізавши символічну стрічку, представники влади та усі присутні зайдли до хати, де о. Михайло прочитав молитву і побажав молодим господарям проживати тут щасливо, у мірі, злагоді, любові та пошануванні – до Господа Бога, до усіх односельчан і освятив усі кімнати. А учасники художньої самодіяльності с. Вовче подарували, майстерно виконані, молитву «Наш край», колядку та «Многая літа».

Володимир БАБІЧ.
Фото автора.

Подарунки для малечі

Спорядили Святого Миколая

Хоч і не такий щедрий, як раніше, все ж є, і на Турківщину цьогоріч прийшов Святий Миколай-Чудотворець. Чимало спорядників на цей раз не змогли допомогти придбати йому подарунки для дітей, адже кошти довелося скерувати на підтримку воїнів АТО. Проте, як і багато років тому, не забули про свято в районному осередку Благодійного фонду «Милосердя», який очолює Миррослава Калинич, й за кошти жителів м. Мюнхен (Німеччина) Марії Саляк придбали 430 пакунків: для дітей-інвалідів, сиріт, напівсиріт та з багатодітних сімей. По 500 подарунків виділили для учнів шкіл району депутати обласної ради Михайло Дзюдзь та Богдан Піх.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

На фото: представник Михайла Дзюдзя Іван Кузьович вручає подарунки для дітей Ісаївському сільському голові Володимиру Рябінцю.

Vітаємо

Адміністрація і профспілкова організація Турківської КЦРЛ щиро-сердечно вітають з ювілейним днем народження молодшу медсестру ФАПу с. В.Гусне – Любов Іванівну Ільницьку – і бажають їй міцного здоров'я – з роси і води, світлої радості в житті, сімейного благополуччя, Божого благословення.

*Хай береже Вас Божа Мати
Від злих людей і різних бід.
В здоров'ї, мирі, злагоді прожити
Бажаєм много-много літ!*

Кохану дружину, улюблену доніжку, люблячу маму, дорогу сестру, турківчанку – Галину Михайлівну Яворську щиро-сердечно вітають з прекрасним ювілеєм, який вона відзначила 16 грудня, чоловік Любломир, мама, син Михайло, дочка Наталичка, невістка Галиночка, сестра з чоловіком і дітьми та бажають мирного неба над головою, міцного здоров'я, щоб завжди була молодою і щасливою у повсякденному житті. Щоб оберігала спокій свого дому і спокій душі кожного.

Дякуємо за доброту, тепло і щирість, якими Ти щоденно зігриваєш нас, за руки допомоги і любові, які Ти простягаєш у потрібний час.

Нехай завжди посміхається долі,

*Несуть тільки радість роки,
Хай щастя ї здоров'я не зрадять ніколи,*

Хай збудуться мрії, бажання й думки.

*Снаги трудової – без ліку,
Пошани й добра – від людей.
Щасливого й довгого віку*

*Бажаєм Тобі у цей день.
Хай Мати Пречиста вдень і*

*вночі оберігає,
А Ісус Христос благословення посилає.*

Магазин жіночого одягу, який знаходиться в м. Турка, по вул. В.Стуса (вище старого побуту, напроти інтернату) запрошує покупців міста та району.

Великий вибір, дешеві ціни.
Тел.: 0968285499, 0502058213
(ПП Бек Світлана).

Твої люди, Бойківщино!

З ПІСНЕЮ – КРІЗЬ УСЕ ЖИТТЯ

Бабу Юстинію, як про неї кажуть на горбку Під Кичерою, в Закіпцях, де двадцять жилих будинків, що адміністративно підпорядковується Ільницькій сільській раді, застасе вдома. Вона якраз після сніданку відпочивала. Згодом пояснила: “Вдень хіба що малі діти можуть спати, а дорослі мають дбати про сім’ї, газдівство.” Її подруга, яка на 7 років молодша від неї, і живе неподалік, спроваджуючи до сусідки, повіла: “Знаю, що вона зараз вдома. Ми від дитинства обидві знаємо, хто кудиходить, де буває. А тепер – тим більше. Бо обидві на пенсії. І живемо тут упродовж більше як вісім десятирік років, поруч. І обидві – без чоловіків. Юстина у 1958 – ми поховали чоловіка, а я – у 1979 – ми. Тож знаєте, яка наша жіноча доля. Разом на косовоцю виходили, на оранку, разом дрова заготовляли. І допомагали завжди одна одній...”

А на вечірках, коли збиралася разом, знаєте, було як затягнемо: “Ой у полі – верба. Під вербою – вода...”

Привітавшись із господаркою хати, наша “експурсорвод” поцікавилася: “Ти уже Богові молилася? Якщо так, то можеш приймати гостей.”

А, знаючи, що довгожителька має гарний голос, згодом поцікавився у Юстинії Михайлівні: “Чим можна пояснити те, що ви навіть тепер, у поважному віці, можете заспівати так, що й молоді заслухаються?”

“Бог нагородив мене таким даром. Та й мою подругу, Теодорію, – теж. Тому ми й співаемо разом, від дитинства. Пісня – наша розрада, згадка про наши молоді роки, коли ми разом збиралися на вечірки, де пряли, ткали, співали. Яких тільки пісень не переспівували... А найбільше – про рушник, про вишиту і подаровану матір’ю сорочку, про козаків, про по-встановців, про незрадливу дівочу любов і усіляке інше. Правда, деякі з пісень співали так, щоб не чули енкаведисти, бо запроторили б нас на Сибір.”

На підтвердження сказаного жіночки злагоджено, дуєтом, заспівали українську народну пісню “Ой, розвивається, та й сухий дубе”. “Між іншим, – сказав присутній при цьому землевпорядник Ільницької сільської ради Ілля Захарчич, – оцих працьовитих співучих жіночок, за рекомендацією тодішнього директора місцевого рад-

госпу Остапа Баранецького, мало знімати Львівське телебачення і показувати в

часно харчується. Старими я завжди вважала тих, у кого постійно тільки й мови про його болячки.” “У наш час люди дуже мало рухаються. Особливо – молодь, – додовнила дружину чоловікового брата Теодорія. – Ми колись могли сісти на перепочинок хіба що на вечірках. Але і тоді працювали. Руками. А тепер молоді як вступляються в той комп’ютер, ножами не відходять від нього. Тому й блідість така у них на обличчі, хворобливість. І зірнут втрачають. А уже у 60 років жінки відчувають старість. А чоловіки – ще раніше. Колись діти, молодь

Згадуючи пережите, жінки із теплотою говорили про своїх чоловіків: Онуфрія Васильовича та Олексу Васильовича Шикоряків. Обидва брали участь у війні з німцями. Були нагороджені бойовими нагородами. Був на фронті і третій їхній брат, Іван. Але додому він не повернувся, загинув смертю героя, визволяючи Європу від коричневої фашистської чуми. Але і на Онуфрійові та Олексі війна зробила свій відбиток. Перший прожив після повернення додому (у 1945 - му) лише 13 років. Другий – 34 роки. А жінки залишилися вдовами разом із 5 та 8 дітьми, відповідно, (Юстина у 37 років, а Теодорія – у 50). “Думаю, якби наші чоловіки жили, – вони би ще й тепер посилено допомагали нашим воїнам захищати Україну від москалів! – наголосила Теодорія. – Дуже вони мали великий патріотичний дух!”

Про обох жінок схвалально говорять не тільки сусіди, а й інші жителі довколишніх сіл. Бо вони – цирі, людяні, доброзичливі, гостинні. Доки дозволяло здоров’я, ходили до церкви, співали в церковному хорі. Добрими християнами виховали і своїх дітей. З Юстиною зараз живе дочка Ганна, яка працює у центральній районній лікарні, з Теодорією – син Михайло, який паламарює у місцевій церкві.

Пригадуючи на голові натрудженими мозолястими руками квіасті хустини, яких раніше і не докупитися було, подруги – довгожительки зізналися: “Важко нам було без чоловіків. Но не тільки жіноча робота лягла на наші плечі, а й чоловіча. То ж усього навчилися: і орати, і косити, і сокирою майструвати. І нікому було й пожалітися. Бо в кожного – свої біди.” Теодорії, до речі, двічі, без чоловіка, довелося відбудовувати житло, бо пожежі знищили усе до тла. “Але, – каже, – наші добрі люди допомогли. Дай їм, Боже, здоров’я та довгих років життя. А нашій незалежній Україні – мир та достатку у кожному домі! Щоб тільки пісня, радісна, українська, линула над нашими селами!”

Володимир БАБІЧ.

На знімку: довгожительки з хутора Під Кичерою, у Закіпцях, 93 – річна Юстинія Шикоряк та 85 – річна Теодорія Шикоряк.

Фото автора.

одній із передач про віддалені гірські села та їхніх людей. Але важкий автобус телевізійників так і не зміг тоді доїхати до місця проживання героїнь цієї розповіді.

– Вам обом уже чимало літ. Чи не відчуваєте себе старими? – цікавлюся у жіночок.

Обоє переглянулися по-сміхнувшись і, доповнюючи одну одну, почали ділитися своїми думками. “Якщо комусь пішло за 90, – почала здалеку 93 – річна Юстинія Михайлівна, – тих людей я вважаю довгожителями. Але, на мою думку, не той старий, у кого зморшки на обличчі. Бо зморшки можуть бути і в молодого, у будь-кого, хто важко працює фізично, хто погано і несвоє-

в зимові дні постійно їздили на санках, на лижах. У хокей гралі. Загартовуючись, і жили довго. Тепер – усе це витіснив комп’ютер. Колись від простуди, інших болячок рятувала звичайна піч, яка була у кожній хаті. Та чаї з гірських трав. Тепер народні методи замінили хімічні – таблетки. Якими одне лікуємо, – а друге гробимо. Колись у нас кожна сім’я вирощувала для себе екологічно чисту продукцію, майже нічого не купуючи в магазинах. А тепер навпаки. М’ясо та ковбасу купуємо, а там різні хімічні добавки. Одяг колись носили з домотканого полотна. Тіло вільно дихало. Тепер – усе штучне. Іскри сплющаються, як людина роздрягається. Де ж те здорова візьметься!”

Листи з фронтового Донецька

Де починається війна і де вона закінчується?

Як вижити у воєнному місті?

Знайти в ньому своє місце. І тоді ніякі бомби, залякування і всілякі загрози не зможуть змусити людину надовго покинути своє місто.

Мало того, все те, що для «недончаніна» здається страшним: позбавлення звичного комфорту, закриття бутиків, тимчасові відключення води, світла, опалення, – для справжнього донецького жителя – це можливість випробувати свої сили.

Зустрічаю в аптекі свою знайому – завідувача. Живе вона на околиці, практично на лінії фронту. «Що, – питас – не поїхали? Вирішили терпіти до кінця?» А сама посміхається. ... Дивуюся її витримці, а потім її колега мені і каже: «Віторію бачила? Так для неї труднощі – це свято».

Не дивують автобуси, переповнені пасажирами з речами, які виїжджають з Донецька. Але як пояснити великий зустрічний потік людей, що прагнуть повернутися до міста, який обстрілюють?

А ще для пенсіонерів дуже важливий момент отримання продуктової допомоги від різних фондів. Багато діляться цими пайками зі своїми дітьми. І для більшості – це можливість поспілкуватися один з одним.

З бабусею актуальну тему обговорювали: як приготувати консерви «кілька в томаті», які з гуманітарною допомогою отримують. Рідко у кого шлунок справляється. Знайшли рецепт корисний – злити томат, додати ложку манки і зробити котлети рибні!

Гроші немає, а платити за комуналку всі біжать

Спорожніли банкомати. Останні термінали забрали з магазинів. Бензин, який ще кілька днів тому можна було купити по картці, – зараз тільки за готівкові гривні.

Чесно кажучи, автомобілі на дорогах вдень вистачає, ввечері – майже немає. Все одно уважно на зелене світло перехрестя проїжджаю. Краще пригальмувати. Бо машини з військовими не завжди на червоне світло зупиняться...

Важко пояснити, але після закриття останнього з діючих банків «Ощадбан-

ку», численні черги вишикувалися в каси ЖЕКів, тепломереж, водоканалів. Молодь, люди похилого віку, люди середнього віку терпляче чекають півтори-два години. Деякі посміються: «Гроші немає, а платити за комуналку всі біжать». Поруч жінка повторює «Нічого, налагодиться все. Треба чекати».

Поки в черзі стояли, дізналася, хто вже пенсію встиг отримати від ДНР. По одній тисячі гривень усім пенсіонерам Кіївського району вже видали. Ім найважче довелося. Аеропорт до них зовсім близько. На черзі наступні райони.

Зараз співробітники Пенсійного фонду ДНР роботу додому беруть. Всі списки заново складають. Тим, хто встиг в Україні з'їздити до родичів і пенсію там переоформив, тим поки що в ДНР платити не будуть. Але і їм не просто: соціальні служби весь час перевіряють, а чи дійсно стала людина біженцем, чи не повернулася в Донецьк?

Все було б набагато важче, якби не родичі. Багатьох ця війна зближила. Дзвонити, їздити один до одного набагато частіше стали. І тут вже ніякі блокпости нічого зробити не можуть.

Правила нового етикуту

Стало хорошим тоном тепер у Донецьку – тихо, майже беззвучно закривати двері та вікна. Якщо дверима хряснули, відразу сусіди запитують: «Що це, вибух був, чи двері грекнули?»

І якщо дізнаються, що двері, полегшено зітхают. Все-таки на один вибух менше!

А барабанити пальцями по столу – це і зовсім неприпустимо. Адже цей звук нагадує роботу «градів».

Кращий спосіб не чути вибухи – це раніше лягти спати. Тоді принаймні є шанс не почути віддалені.

А так у донецьких слух дуже загострився. Люди досвідчені можуть точно визначити чи це «вхідний» вибух або «вихідний». Тобто до нас летить або від нас ...

Коли говорити музам?

У Донецьку народився тост: І все-таки, чому риба живе у воді? – Тому, що це її будинок! – А чому донеччанин не

покидає своє місто? – Не хоче! Так вип'ємо за здоров'я молодих і мужніх душом людей, які вміють любити свою батьківщину!

А якщо серйозно, то донеччани іноді виїжджають з міста. Декілька причин:

Видима – перевести в готівку гроши, спробувати щастя в соціальних фондах, відвідати рідних і друзів. Невидима – відчути знову, який красавець Донецьк, як допомагають його стіни, як уміло зроблені його дороги, які витримують навіть бронетехніку. Тільки звук від руху коліс помінявся – як на злітній смузі ...

Поверталася до Донецька з радістю. По дорозі познайомилася з талановитою жінкою-педагогом – ровесницею моїх батьків. Викладає в музичній школі 50 років, має знаменитих учнів по всьому світу, одна з її найталановитіших учниць – дівчина без кисті правої руки прийшла в дитинстві навчитися хоч чого-небудь, наприклад, співати, а стала піаністкою, переможцем конкурсу «Таланти України», вийшла заміж.

Рідкісний дар навчати дітей. Мою нову знайому попросили написати підручник, поділитися унікальним досвідом. Рік роботи – підручник готовий до видання. Але тут війна. Пенсій немає, гроші, щоб видати підручник – теж ... Як допомогти? Адже кажуть, що коли вибухають снаряди, музи мовчать. А може, це саме той час, щоб музи заговорили?

У Донецьку новий тренд – працювати в підвалах!

Дивно, але сьогодні, якраз до початку зими випав перший сніг. Діти відразу раніше дорослих помчали його зустрічати. Хто з лопатками, хто на санках. Ми тільки сідати зібралися, а вони вже й снігову бабу виліпили.

Радість ця і дорослим передається. І нічого, що знову «бахає»есь не дуже далеко. Снаряди-то вони мало не кожен день в місті прилітають, а сніг у цьому році вперше!

І ніби в мирний час, сусіди вийшли килими на снігу почистити, а на дорогах уже і снігозбиральні машини щосили працюють.

Виришила в перукарню, салон біля центральної площі. Чуємо – «бахає». Кажу своєму майстрству: «Добре, що салон в підвальному приміщенні знаходиться!» Вона заусміхалася: «Так, це зараз у Донецьку новий тренд – працювати в підвалах!»

Кожен день радію тому, що маю

Якось всі відразу ввічливішими стали, терплячими. З деякими сусідами раніше могла і посваритися – тепер привітно вітаемося. Коли рами повішали після вибуху «точки У» (в цех на хімзаводі потрапила), так годину всі сусідки з вініками та совочками повиходили – прибирати розбиті шибки, чоловіки рами

поставили на місце, а ЖЕК і скло вставив.

Сьогодні у черзі постояла за квитком на автобус. Швидко, ніхто не лається. Таке відчуття, що сили економлять. Як звикли економити на всьому іншому.

Відразу всі зайві потреби відпадають. Якщо раніше шукала, що б ще в гардероб додати – зараз дивлюся – все є, нічого не потрібно. Хіба що синові нон-вий светр з'яжу. Студент все-таки.

Кожен день радію тому, що маю: в сім'ї мир, світло, газ, опалення, ліфт працює. За Інтернет і телевізор заплатила вчасно, хоча телевізор зараз майже не дівимося – економимо сили на емоціях.

Де починається війна і де вона закінчується? Помічаю, що почала сприймати війну, як щось звичне. Задаю знайомому ченцеві питання:

- Чому зараз я себе почуваю простіше і природніше, ніж у мирний час?

- А тому, що ми не помічаємо тієї внутрішньої лайки, яку завжди веде з нашими душами лукавий. А зараз все прийшло у відповідність – і внутрішня лайка, і зовнішня війна ...

Яким він буде - новорічний салют в Донецьку?

Скільки відкриттів ми зробили за час війни! Для людей, які звикли до комфорту, відключення води – відчутний удар. А тут прицільні влучення по водонасосній станції. На кілька днів води не стало. І ось диво – вийшли з чоловіком з порожніми баклажками набрати воду хоч з Кальміусу (знаменита з історії в минулому судноплавна річка Калка, але зараз – майже струмочок), а знайшли з Божою допомогою в центрі Донецька справжнє джерело – джерело найчистішої питної води, який добре люди дбайливо огородили.

... Таке звичайне взимку явище – бурульки. Ось і у нас в Донецьку потепліло, на дахах загрозливо зависли важкі крижані «снаряди». Дивлюся, кран працює на вулиці, підлітки видиваються. Ну і я підійшла ... У колисці робочий збиває бурульки з даху. Поруч ділянку, куди він ще не доїхав, дбайливо обгородили. Війна – це ще не привід до того, щоб люди від нещасних випадків страждали.

Наближається новий рік. Вже почали зустрічатися, хоч і нечасто, люди з ялинками, та й першу новорічну гірлянду побачила.

У магазин зайшла сім'я з маленькою дитиною. Хлопчик з радісним пожавленням намагається розповісти, які чує вибухи. Батьки кивають: «Це салюти, синку!» У торговому залі відразу тиша, покупці задумалися кожен про своє.

Яким він буде – новорічний салют в Донецьку? Що будемо говорити дітям?

Юлія АРО,
спеціально для газети «Бойківщина»

Поетична творчість

БАЖАЮ УСПІХІВ У БОРОТЬБІ

*Доброго дня! Нещодавно я написав вірш про одну з ключових постатей в історії України 20 століття і хочу запропонувати його вашій увазі. Тримайтеся! Бажаю удачі вам всім, твердості духу, успіхів у проведенні АТО і настання довгоочікуваного миру в Новому, 2015, році!
Слава Україні!*

СТЕПАН БАНДЕРА

Он родился как раз в Новый рік.
Мрак пугала свеча, дорогая.
Малыша ночью зимнею крик
Вещим стал для бесправного края.

На столе крест и Ветхий Завет.
Снежной ризою Мать-Украина
Появление встречала на свет
Своего долгожданного сына.

С детства жадно впитал он любовь
К измощдённому панством народу.
Быстро понял бунтарь - только кровь
"Скине гніт і поверне свободу."

Дел росли уголовных тома.
Не искал он себе лёгкой доли.
А глухая сырья тюрьма
Укрепляла борца силу воли.

Эту чашу испил до конца
Он под лязг кандалов и проклятья...
Рассстреляли чекисты отца,
И в Освенциме сгинули братья.

Ни фашистский Берлин, ни Москва
Не смогли пошатнуть его веру.
И пока "незалежна" жива,
Будут помнить Степана Бандеру.

Слёзы - прочь! Ни к чему скорби
всхлип,
Хоть жмёт сердце от тяжкой "години".
Нет, не умер Герой, не погиб. -
Он вошёл в дух и плоть Украины.

Проводник и поныне в строю,
Служит истово "рідні" и Богу.
Отдав жизнь за Отчизну свою,
Він навіки здобув перемогу.

З повагою, Олександр БІВШЕВ, (Александр БЫВШЕВ), Орловська область, селище Кроми, поет, проходить в путінської Росії по 2 кримінальних справах за вірші на підтримку територіальної цілісності і суверенітету України.

Перемога – за нами!

Здібна учениця, відмінниця, прем'єр-міністр учнівського парламенту, активна учасниця шкільних та районних олімпіад, шкільних виступів, учениця 9-го класу Ластівківського НВК Лілія Юсіків неодноразово друкувалася як автор віршів про Т.Шевченка, про Майдан, про Україну.

Сьогодні ми пропонуємо її вірш «Перемога – за нами». Цей вірш вона прочитала на шкільному огляді строю і пісні, присвяченому Дню Збройних сил України.

Здавалося, що більш не буде
Кровавих днів, болючих втрат,
Але жорстокий і безжалінний
Отой російський окупант.
Він прагне нашу Україну
Скупать в слізах, в крові втопить.
Та ми єдині, й наша віра
Не похитнеться ні на мить.
Чимало ми зазнаєм горя,
Синів втрачаючи щодня,
Які за волю України
На Сході віддають життя.

Та не старайся, «добрий друже»,
Не трать намарно сили й час,
Бо Захід й Схід – навік єдині!
І ласка Божа є на нас.
Війни сьогодні нам не треба,
Нам треба жити, ростити дітей.
Війна ж приносить тільки горе,
Війна приносить тільки смерть.
Але ми будемо боротись –
Будем стояти до кінця.
Бо наш народ – непереможний!
І в нас прекрасне майбуття!

Милосердя

МАЙЖЕ 27 ТИСЯЧ ГРИВЕНЬ

вже пожертвувала для армії бітлянська громада

Як і більшість сільських громад району, не залишилася байдужою до заклику «Все – для фронту, все – для перемоги» і бітлянська сільська громада. З ініціативи сільського голови Мирослава Цапа, було скликано загальні збори громадян, на яких одноголосно прийняли рішення щодо збору коштів та продуктів харчування для потреб армії.

Кожний депутат сільської ради на своєму окрузі дополучився до цієї благородної справи. І результат виявився втішним. Сільська громада пожертвувала майже 27 тисяч гривень, які було перераховано на матеріально-технічне забезпечення нашої армії. Власною технікою та підводами продукти харчування звозилися до будинку сільської ради. Потім працівники сільради акуратно сортували і пакували звезене. Всього було заготовлено понад 3 тонни продуктів, із них 421 банка різних закруток (сало, тушонки, мариновані огірки, помідори, мед).

Більшу частину із заготовленого сільський голова власним автомобілем, разом із учасником АТО Іваном Яцеком (на фото), який у цей час перебував на реабілітації після отриманого наскрізного поранення в ногу, доставив у волонтерський центр в м. Львів. А решту заготовленого – на пункт прийому пожертв у Турку.

У цей нелегкий час кожна людина повинна зосередитись і подумати, що вона може добром зробити, з допомогою Божої ласки та з відчуттям єдності, для спільноти перемоги над зовнішнім агресором.

Як ніколи, зараз актуальні слова, сказані Митрополитом Андреєм Шептицьким: «Не гучними, галасливими фразами, а тихою невтомною працею любіть Україну».

Василь ВАСИЛЬКІВ.

Свята

Відновлюються традиції – живімо народ

Андрія – одне з улюблених зимових свят молоді. Традиційно кожного року відзначалося це свято в школі Андріївськими вечорницями. Тішить, що цього року до святкувань долучилася сільська молодь, та й не тільки молодь. Зал сільського клубу села Шандровець був повний – дорослі і діти прийшли на свято.

Кожен з нас поринув думками в минуле, до тих розповідей старших людей про вечірки, що збирався по сільських хатах довгими зимовими вечорами. Пісні, жарти, поетичні рядки, цікаві інсценізації – все ожило якимись особливими реаліями між важким минулім і нелегким сьогоденням.

Мелодійний голосочек Оксани Маціканич відніс нас до спогадів про нелегку долю лемків-переселенців, що розкидані по всьому світу, та досі у снах повертаються до рідних потіків, до води із гірського джерела. На тлі тяжких воєнних

буднів сьогоднішньої України так трепетно звучали рядки вірша Івана Гнатюка «Жди мене, мамо». Стискалося серце, коли дев'ятилітніків Ніколя Попіль і Володимир Маціканіч виконували пісню «Мамо, не плач», коли звучала «Молитва» у виконанні четвертоукладници Марії Гавдан. Тішили глядачів Марина Борута, Олександра Маляр, Мар'яна Копитчак, Анна Козанчин, сестрички Марія і Вікторія Попіль, брати Віталій і Володимир Федаші, Роман Борута. Є в нас і майстри інсценізацій – брати Борути – Іван та Віталій, Іван Костів, Михайло Славич, Дмитро Старцуна. Господинею вчора виступила вчитель української мови і літератури Марія Данило. В ролі режисерів – постановників – сільський бібліотекар Надія Славич, педагог-організатор – Лена Дзерин і місцевий підприємець Наталя Борута.

Так і ожили перед нами звичаї нашого народу. Тепер головне, щоб вони і надалі не пішли в забуття. Міцний наш рід, жива в ньому пам'ять про минуле. Бережіть цю скарбницю – у ній наше майбуття. Во сильне дерево корінням, а народ – пам'яттю.

Захід був благодійний. Всі зібрані кошти (2425 грн.) передано у фонд допомоги воїнам АТО.

За дорученням молоді с.Шандровець
Надія ДЗЕРИН.

Вітаємо

Дорогої батька, дідуся і прадідуся – Михайла Михайловича Семця, жителя с. Шум'яч, з днем народження сердечно вітають син Йосиф, невістка Петруся, онуки Галина, Іван, Марія, Юра, Аня, Іван та всі правнуки і бажають йому сили, здоров'я, радості від життя, Господньої опіки.

Ми любим Вас дуже і широко вітаем,

Найкращі бажання в цей день посилаєм.

Низенько вклоняємось, просимо в долі,
Щоб щастя послала й здоров'я доволі!

За кожного з нас, хто далеко, хто близько,

Всі Ваші тривоги і світлі думки,

Спасибі за все, і уклін Вам низенький,
Здоров'я і щастя на довгі роки!

Здається квартира, площею 58 м², по вул. Поляна м. Турка, з індивідуальним газовим опаленням. Потребує ремонту.

Зaproшуємо добропорядну сім'ю для тривалого проживання.

Оплата – за домовленістю.
Тел.: 0968285949,
0502058213.

Приємні новини

СВЯТО ПРИЙШЛО І НА ВУЛИЦЮ ТРАВНЕВА

Пам'ятною сторінкою в історії вулиці Травнева (Липи), що в Турці, залишиться день 17 грудня. Саме цього дня тут було запалено газовий факел.

На урочистість з цієї наго- ради, райдерждадміністрації.

ди зібралися на вулиці Травнева (неподалік філії "Турківський райавтодор") місцеві жителі, газовики з Турки, Старого Самбора та Самбора, представники міської

Вступним словом до присутніх звертається Турківський міський голова Юрій Касюхнич, який подякував усім, хто допулився до газифікації вулиці, за зроблену роботу.

Юрій Ігорович також теплими словами згадав про нині покійного Ярослава Спурзу, який одним із перших взявся за виготовлення проектно – кошторисної документації для прокладання газової магістралі по вулиці Травнева (Липи). І багато зусиль док-

лав до того, аби голубе паливо чимськоріше дійшло до домівок турківчан.

Широ подякували газовикам за роботу голова райдерждадміністрації Василь Гакавчин, секретар Турківської міської ради Оксана Федчишак. А начальник філії "Самбірське УЕГГ" Юрій Паращій та начальник Старосамбірської дільниці газового господарства Іван Попович – владі – за сприяння, а місцевим жителям – за активну допомогу в газифікації.

Для всіх присутніх на святі дружно було виконано "Многая літа". Представники органів влади, керівники газового господарства разом запалили факел.

Володимир БАБИЧ.

На фото: голова райдерждадміністрації Василь Гакавчин дякує за роботу з прокладання газової магістралі на вулиці Травнева начальникові філії "Самбірське УЕГГ" Юрію Паращію.

Фото автора.

Добре справи

Громада – велика сила, коли є взаєморозуміння

Добрими і корисними справами завершується загалом важкий 2014 рік для верхньовисоцької громади. Тут, нещодавно, після позачергової розширеної сесії місцевої ради – із за участім громадськості та настоятелів місцевих храмів отців Федора та Романа – було прийнято рішення силами громади відремонтувати сільську дорогу. Взяли активну участь у цій справі отці закликали місцевих жителів після недільного богослужіння, а депутати провели роботу у виборчих округах. І треба сказати, що байдужих майже не було. Уже в перший день на ремонт дороги вийшло 64 верхньовисочани, мобілізувавши власний транспорт. Долучився до цієї потрібної справи депутат районної ради Любомир Гуляк. Пальним допомогли ДП «Боринське лісове господарство», ДЛГП «Галсільпіс», «Укргазтранснафта».

Одного дня, коли не вистачило палива й робота могла зупинитися, сто літрів прибав за свої гроші голова сільської ради Богдан Черепанін. З погрузкою гравію посприяв підприємець Ігор Матвій. Таким чином за короткий час вдалося відремонтувати більше 9 км дороги. До речі, у Верхньому Висоцькому це роблять уже не вперше. Два попередні роки сільську дорогу громада також ремонтувала. Віриться, що в наступному році цю традицію буде продовжено.

Цікавим є й той факт, що за час проведення ремонтних робіт люди зібрали добровільних пожертв від водіїв, що проїжджають через село, на суму 2700 гривень, які були для громади не зайвими.

Варто відзначити, що, окрім ремонту дороги, з допомогою лісівників у селі було замінено 460 м² настилу на п'яти кладках через річки Стрий та Либохірка, а силами самої сільської ради – 355 м² підлоги в Народному дому. Тривають роботи й з ремонту адміністративного приміщення сільради.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

Bітаємо

Сьогодні святкує свій ювілей Катерина Михайлівна Височанська з с. Комарники. Тож з нагоди ювілейного дня народження, бажаємо ювілярці міцного здоров'я – з роси і води, невищерпної життєвої енергії, світлої радості в житті і Божого благословення.

Сьогодні ювілейну століття стежину,

Та спокою нема для Твоїх ніг.

Бо пройдено життя лише частину,

Попереду багато ще доріг.

Бажаємо століття ще прожити,

Здоров'я доброго на цілу сотню літ.

Щоб ніколи не знала Ти втоми,

Хай мир і злагода будуть у домі.

Хай Господь дарує надію й тепло,

На довгі літа, на щастя й добро.

З любов'ю і повагою – сестра Емілія, брати Михайло, Микола та Богдан, швагро Броніслав, братови Марія, Любка, Анна; Ігор і Галина Зубрицькі та вся велика родина.

Адміністрація і профспілкова організація Турківської КЦРЛ щиро сердечно вітають з ювілейним днем народження медсестру дільничної лікарні с. Ясенеця Марію Матвіївну Ковалчак і бажають їй шановній ювілярці неба безхмарного, настрою гарного, щастя без ліку і довгого, довгого мирного віку.

Нехай Господь завжди у поміч буде,

А Маті Божа береже від зла.

Бажаємо здоров'я, щастя, сили,
Радості земної і тепла!

Шкільне життя

АРМІЙСЬКІ НАВЧАННЯ У РОЗЛУЦЬКІЙ ЗОШ

Підготували їх та провели під безпосереднім керівництвом директора місцевої ЗОШ Світлани Савчак, своїх наставників – Ганни Овчинікової, Лізи Грильової, Наталії Лепіш та Людмили Біблік – учні 2-3 класів. А приурочені вони були Дню Збройних сил України.

Щоб армійські навчання пройшли цікаво, було організовано дві команди, "Азов" і "Айдар". Специально до свята батьки закупили і пошили для "вояків" військову форму, "накрили" для усіх присутніх солодкі столові. То ж члени обох батальйонів виглядали справжніми воїнами, хіба що – зовсім юними.

Розпочалося свято віршуваними куплетами, які майстерно декламували дівчатка: Іра Дудурич, Вероніка Демчишак, Вікторія Джога, Вікторія Маєвська, Інеса Когут та Софійка Кухар. Остання, до речі, була ще й командиром батальйону "Азов". І досить успішно впоралася з покладеними на неї обов'язками.

*"Сьогодні в нашій школі свято,
Тут сміху, радості багато.*

Сьогодні хлопчиків вітаємо,

Всього найкращого бажаємо.

Хоробрими, сміливими ростіть.

Кордони України бережіть.

Справджуйте батьківську справу.

Ростіть Вітчизні, всім на славу! – зверталися до хлопчиків дівчатка.

Продовжують свято ведучі. "Добрий день, шановні дідусі, татусі та дорогі хлопчики – герої нашого свята, – добрий день, наші турботливі матусі та бабусі, – звертаються вони до присутніх у залі. – Сьогодні ми тут зібралися з особливою нагоди – відсвяткувати День Збройних сил України. А ще, можна сказати, що зібрали нас тут блакитний вогник. Ось він. (Ведуча запалює свічку блакитного кольору). Це сигнал, символ того, що наші друзі завжди чекають на нас, готові прийти на допомогу у важку хвилину і зігріти нас теплом своїх сер-

дець.

I, нарешті, блакитний вогник – це символ чистого, мирного неба. А наше сьогоднішнє свято є святом за-

хисників неба над нашою Батьківщиною. У наших класах також навчаються майбутні захисники Вітчизни, які сьогодні багато невідомого дізнаються про службу в армії."

За пропозицією ведучих, учасники шкільних армійських навчань об'єднуються у два військові підрозділи, щоб протягом усього свята змагатися у різних видах програм.

Спритність, силу, загартування, міцну фізичну витривалість, високі знання військової справи продемонстрували "бійці" обидвох батальйонів під час проведення конкурсу: "Хто швидше одягнеться", "Зарядка", "Сніданок", "Військова таємниця", "Перша допомога", "Генеральне прибирання", "Звільнення", "Танці на газеті", "Умілі руки", "Проводи

в армію", "Спортивні бабусі", "Осінній призов", "Змагання отаманів".

На думку журі, обидва батальйони продемонстрували високі знання військової справи та хорошу підготовку до "армійських навчань". Але перемогу було присуджено бійцям батальйону "Айдар", у нагороду яким дісталася голуба свічка – символ миру та голубого мирного неба.

Усі присутні хвилиною мовчання вшанували пам'ять про тих, хто попіг смертю Героя на Майдані в Києві,

Вітаємо

Дорогої чоловіка, люблячого батька, рідненського дідуся – Миколу Дмитровича Пецковича – з с. Ясениця вітають з ювілеєм – 50-річчям дружини Валентина, дочки Наталя, Галина, Ірина, син Юрій, зять Дмитро, онуки Микола, Ілля, Марія. Від щирого серця бажаємо ювіляру здоров'я і щастя.

Життя прожив Ти не в розкошах,

*Але його не змарнував:
Були і радощі, і смуток,
Ta Tu усе це подолає.*

Живи на щастя нам і радість,

Bo світ не дуже-то ясний,

*Мирись з усім і будь, здоровий,
Bo Ti завжди нам дорогий.*

Хай Мати Пречиста у силі тримає,

Хай Господь дарує надію й тепло.

Адміністрація і профспілкова організація Турківської КЦРЛ щиро-сердечно вітають з 60-річним ювілеєм медреєстратора дільничної лікарні с. Ясениця – Михайліну Іванівну Пецкович – і бажають їй доброго здоров'я – до століття, невичерпної життєвої енергії, довгих і щасливих років життя в Божій опіці.

Хай будуть поруч віра і надія,

Як два крила, що власти не дадуть, –

I Вам Господь по милості наділить,

Ще довгих літ, що сонцем виграють.

Заходи

КОЗАЦЬКОМУ РОДУ – НЕМА ПЕРЕВОДУ!

Завдання кожного українця – любити свою Батьківщину, материнську мову, шанувати віру і звичаї рідного народу. Щоб виховувати ці почуття, в Бориському після народних промислів і ремесел 3 грудня відбувся захід «Козацькі забави», під керівництвом викладача «Захисту Вітчизни» Павла Оначишича.

У цьому цікавому заході брали участь групи різьбярів (12,22,32 гр) та столлярів (12,22,32 гр). Команди мали назви «Корсунь» та «Хортиця». У їх виконанні відбулися різноманітні конкурси: «Вершники», «Забава кошоварів», «Козацький спів», «Втеча з полону», «Знавці козацької термінології», «Умілі руки», «Веселий козак», «На спрятність», «Обід для козака», «Влучне око», «Тачка», «М'яч у корзину»,

«Силач», «Хто сильніший – молодець», «Армрестлінг», «Одягання протигазу», «Підтягування на перекладині», «Перетягування канату».

Хлопці показали свою спрятність, силу та знання історії і традицій українського козацтва. За змаганнями юніх козаків зацікавлено спостерігали учні ліцею та вчителі.

За словами Павла Омеляновича, головною метою за-

*Mi – роду козацького діти,
Mi любимо сонце і квіти.
I сонце нам шле свій привіт.
Mi – роду козацького діти,
Землі української цвіт.*

ходу є: виховання у юнаків глибоких національно-патріотичних переконань, підготовка молоді до творчої праці, до військової служби та захисту своєї Батьківщини, формування і виховання у молоді морально-психологічних та морально-бойових якостей, виховання мужності, сміливості, наполегливості, дисциплінованості, формування світогляду та здорового способу життя, – у дусі відданості Батьківщині та її народу.

Отже, почесне перше місце посіли групи різьбярів, які отримали подарунки та грамоти.

Віра ВАРХОЛ.

Вітаємо

Сьогодні – день народження Катерини Михайлівни Височанської, жительки с. Комарники. З нагоди ювілейного дня народження, вітають ювілярку чоловік Зеновій, сини Іван та Богдан, дочка Марія, зять Віктор, онуки Вікторія і Маркіянчик та бажають дорогий дружині, матусі, бабусі міцного здоров'я, життєвої наснаги, родинного тепла, Божої опіки на многій літі!

Люба наша мамо, мила і рідненька,

Ви нам дарували і життя, і світ.

*I ми Вам бажаєм, люба наша ненько,
Уздоров'їй щасті жити
до ста літ!*

*Жити – не тужити,
внуکів одружити,
Долі усміхатись, прав-
нуків діжатись.*

*А ще бажаєм сонця і тепла,
Щоб доля ще багато
років берегла.*

Нам пишуть

«У нашій пам'яті ВОНИ НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИЛИСЬ»

Під такою назвою було проведено захід в Карпатському НВК. На столі – вишиний рушник, ікона Божої Матері, сеічка, прапор України, фотографії Героїв Небесної Сотні.

Вихователь учнівської молоді Я.М.Кізор оголосила учням тему і мету заходу. Під музичний супровід було виконано гімн України.

... Кожна людина з любов'ю згадує те місце, де народилася, ніжну мамину колискову, першу любов, родинне вогнище, тепло батьківської оселі і свою неповторну батьківщину. І за свою Вітчизну віддали життя Герої Небесної Сотні. Хвилиною мовчання вшанували учні та всі присутні світлу пам'ять тих, хто загинув за рідний край.

Учні читали вірші. Особливо відзначились Ірина Місяйло, Тетяна Курій, Іванна Німець, Дмитро Пасічник, Вікторія Бодак, Наталія Іваничко. А учні 8 класу Тетяна Юрочко і Олег Дуран розповіли, в чому різниця між українцями і росіянами, і чому військові терміни – переважно російські.

Діти вірять в те, що буде над нами мирне небо, не будуть гинути сини і плакати матері.

Під мелодію гімну Небесної Сотні «Плинє кача» ведучий запалює свічку і передає її учням по колу. Закінчується захід піснею «Господи, помилуй нас!».

Марія ТАЦИН,
с. Карпатське.

Колектив Радицької ЗОШ I-II ст. щиро дякує добродію Онуфрію Михайловичу Яніновичу за придбання подарунків до дня Святого Миколая учням школи.

Бажає шановному меценату міцного здоров'я, радості, родинного благополуччя, Божої опіки на довгі і щасливі роки життя.

Сестри Надія, Любі, брати Михайло, Микола, Юрій, братові Ольга, Галина, Ірина, швагри Микола, Павло, Григорій та їхні сім'ї вітають з 50-річчям дорогої людину Володимира Юліановича Комарницького, жителя смт. Бориня, і бажають ювілярові:

Всією родиною ми Вас вітаємо,

Міцного здоров'я і щастя бажаємо.

Щоб горе завжди обминало,

А доля лиш радість й добро дарувала.

Хай Мати Пречиста Вас оберігає,

Ангел Господній на крилах тримає,

А Бог хай дарує надію й тепло

На многій літі, на щастя й добро!

БОЙКІВШИ
від 5000 до 500000
Прийди та візьми
М. Львів
вул. Чернівецька 9, оф. 9
(096) 959-44-37
(093) 548-37-10

Укр Фін Стандарт, надання інформаційних послуг АБ № 043048 видане ДРСУ від 11.12.2012р.

Повідомлення про зміну дати згадування Торги їх змінили на 10.12.14 р. № 30.01150.

Новогодній
найкращий
клієнт
ПОДАРУНОК!

Продається мікроавтобус Т-2, бензин-газ, пасажир. Після поварки і покраски. Можливий обмін на легковий автомобіль або вантажний автомобіль, або на ліс (дошку, пиломатеріали). Розгляну інші варіанти.

Ціна – 2100 у.о.

Звертатись за тел.: 0662477495, Володя (автозапчастини, Турка, ж/д вокзал).

**Магазин «АБР-Інструмент» –
офіційний дилер провідного світового
виробника мотоінструменту і бензопил
STIHL (Штіль) Німеччина**

у м. Турка пропонує широкий вибір бензо-
та електроінструменту.

Тільки у нас передноворічні знижки

- 200 грн. на найпопулярнішу бензопилу **STIHL MS180:**

~~(3199 грн.)~~ 2999 грн.)

Наша адреса: м. Турка, вул. Івана Франка, 33 (колишній
світлотехнічний завод). Тел.: (066) 864-81-06, (098) 171-33-81.

E-mail: abr-instrument@ukr.net

ПРЕЙСКУРАНТ

закупівельних цін ПФ «Білаки» на ВРХ, коні
та свині – в грн. за 1 кг живої ваги

ВІД ТВАРИН	ЗАКУПІВЕЛЬНА ЦІНА	
	ПОПЕРЕДНЯ стапом на 28.10.2014 р.	СТАНОМ на 16.12.2014 р.
Бички понад 400 кг	20,20	20,70
Молодняк, вища вгод. від 330 кг	19,70	20,20
Молодняк, вища вгод. до 330 кг	19,45	19,55
Молодняк середньої вгод.	17,20	17,70
Молодняк нижче сер. вгод.	15,70	16,20
Молодняк, худа	13,00	13,50
Доросла, вищої вгод. від 330	18,80	19,30
Доросла, вищої вгод. до 330	18,60	19,10
Доросла, середньої вгод.	16,70	17,20
Доросла н/середньої вгод.	16,10	16,60
Доросла, худа	12,00	12,50
Коні I категорії	17,00	17,00
Коні II категорії	14,80	14,80
Свині	21,00	21,00
Свиноматки	18,00	18,00

Продається Мерседес E-124, 1993 р.в., дизель 2,0, не битий. Все працює.
Розізд пального – 4-5 л на 100 км.
З 2008 року в Україні.
Ціна – 6300 у.о.
Тел.: 0952172998.

Терміново продається дерев'яний будинок в с. Дубляни (є газ, колодязь, хороший заїзд, маршрутка їздить щопівгодини, є залізнична станція), 0,5 га землі. Тел.: 0665679226. Ціна – 87000 грн. (\$5800).

СПІВЧУВАЄМО

Класний керівник і учні 7-Б класу Либохорської ЗОШ I-III ст. висловлюють щире співчуття Василині Чабалько з природу великого горя – передчасної смерті матері – Анни Миколаївні.

Класний керівник Ганна Миколаївна Шемелінець і учні 4-Б класу Либохорської ЗОШ I-III ст. висловлюють глибоке співчуття однокласнику Андрію Івановичу Чабалько з природу тяжкої втрати – передчасної смерті матері.

«БОЙКІВЩИНА»

Реєстраційне свідоцтво ЛВ №134
видано 28 березня 1994 року.
Часопис виходить раз на тиждень.

Тираж 2662 Індекс 68486

Редактор Василь ВАСИЛЬКІВ

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

82500, м.Турка, вул. Міцкевича, 14

НАШІ ТЕЛЕФОНИ:

редактора – 3-12-45,

бухгалтерії – 3-21-27.

видавничого відділу – 3-25-22.

Висловлені авторами думки можуть не співпадати з позицією редакції. За точність викладення фактів відповідає автор (рекламодавець).
E-MAIL: boykivshchina@ukr.net

Часопис набрано, зверстано та віддруковано у видавничому відділі редакції «Бойківщини».

Комп'ютерна верстка –
Костянтин Малетич.

Відповідальна за випуск –
Ольга Тарасенко.
R – матеріали рекламного характеру.